

HAGYD OTTHON AZ ELEKTRONIKÁT!

Bátran állíthatjuk, hogy az elektronika és a digitális világ a 21. századi ember életének egyik legmeghatározóbb eleme. A munkát, szórakozást és párkeresést mára teljesen átformáló kütyük és szoftverek nem hagyták békén az utazás világát sem. A túránk előtt, otthon eltöltött gépidő megkerülhetetlen, hisz egyértelmű, hogy az online-térképek, utazással és célországunkkal foglalkozó fórumok és szakmai honlapok nélkülözhetetlen kellékei a felkészülésnek. De vajon mennyire befolyásolja az utazás élményét, ha egy fél hátizsáknyi töltővel, elemmel, kábellel és egyéb felszereléssel indulunk útnak, hogy aztán mindenhol az akkumulátoraink töltésének lehetősége meg a működő WiFi-kapcsolat legyen az elsődleges szempont?

A jelenség súlyosságát két éve, Guatemala Flores városában éreztem át először, amikor – mint vezető – egy másnap induló dzsungeltúra résztvevőivel a helyi hostel kávézójában beszéltem meg találkozózt. A hangulatos félhomályba belépve körbenéztem, és minden sarokban, asztal mellett és fotelben neonfehéren világító képernyőket láttam, följük görnyedt, néma alakokkal. Mindenki posztolt, csetelt, állapotot frissített vagy böngészett a telefonján, laptopján, táblagépén, mintha aznap jelentették volna be, hogy a Földön hamarosan egy évre felfüggesztik az áramszolgáltatást. Senki sem társalgott, s a túra

résztvevői csak kifejezett kérésemre kapcsolták ki gépeiket és mutatkoztak be egymásnak. A tájékoztató végén persze az egyik első kérdésük az volt, lesz-e lehetőség „tölteni” majd, no meg lesz-e térerő?...

Amikor társaságban felvetődik e téma, bőven van persze támogató érv. Gondolni kell az otthon maradtakra: képzeljük el, mennyire aggódik a család, a baráti körnek egyfajta ajándék és kapcsolódási lehetőség, ha messzi tájakról készített fotókat látnak, az élményeket meg kell örökíteni, a gazdasági-politikai hírekkel kapcsolatban naprakésznek kell lenni – és így tovább.

TÖBB ELEKTRONIKA, MINT RUHA
Más a helyzet, ha dolgozni megyünk az isten háta mögé. A Földgömb Atacama Klíma-monitoring Expedícióra több elektronikai eszközt vittünk magunkkal, mint alsóneműt

FOTÓ: NAGY BALÁZS

Bár ez jócskán egyéni múlik, de a család aggodni fog, akár kéthavonta, akár kétnaponta jelentkezem. A barátokat nem fogja jobban érdekelni az általam készített vízeséses önarckép, mint egy kiskutyás fotó vagy politikai karikatúra, a gazdasági hírek pedig tegnap, ma és holnap a többségnek szinte ugyanazok lesznek. Egyszer erre sikerült is konkrét bizonyítékot szerezni: egy négy hónapos kelet-ázsiai lovas vándorlás második napján egy előzőleg sekélyebbnek hitt folyóról kiderült, hogy mégsem annyira az, így az összes GPS, műholdas telefon és egyéb képernyős eszköz alaposan eliszaposodott. A túra végén, a szibériai Nyizsnye-angárszk városában összeszoruló gyomorral ültem le az első adandó netkávézó számítógépe elé, és kaptam sorra a pofonokat: távollétemben semmi érdekes nem történt, a világ nem omlott össze, az otthon maradtok meg köszönik, jól vannak, telnek a hétköznapiak, és várnak haza. (Azt persze hozzá kell tenni, hogy indulás előtt mindenkinek a szájába rágtam, ha nem jelentkezem, nem jelenti azt, hogy azonnal szervezniük kell egy mentőexpedíciót, feltehetőleg csak a felszerelés hibásodott meg.)

Sokszor pedig épp az otthoniak azok, akik elrontják a valódi utazás élményét, és kétnaponta WiFi-hálózatot kereső turistát faragnak a féltett hozzátartozóiból, aki már huszonöt éves, és minden biznnyal sokkal többet tud tenni saját érdekében, mint a család, akik legfeljebb a magyar külképviseletet tudják felhívni... Emiatt, ha valóban ember-telen, vagy köztudottan veszélyes vidéken utazunk, a legjobb, ha az utolsó nagyobb településen megadjuk a helyi hatóságnak az adatainkat és várható visszatérésünk időpontját, és esetleg egy otthoni kapcsolattartó telefonszámát. (Ez mellesleg a helyi előírások szerint sok európai és egyesült államokbeli nemzeti parkban, dél-amerikai dzsungelben vagy afrikai sivatagban egyenesen kötelező, és ha végül tényleg megtörténik a baj, sokkal hamarabb, hatékonyabban és ésszerűbben indulnak a keresésünkre, mintha azt a hazaiak aggodására bízánk.)

Az utazás értelmét, szépségét és eredetiségét kétségtelenül csorbíthatja a sok elektronikus és kommunikációs eszköz, amit újabban magunkkal hordunk, és az is, ha csak egy kamera keresőjén látjuk a bejárt tájat. Persze nem mondom senkinek, hogy hagyja otthon az összes kütyűjét, inkább hal-kan azt javaslom, hogy mindenki próbáljon meg legalább egyszer az életében egy olyan utat végigjárni, aminek nem kattingatja végig minden óráját, ahol nem ígéri meg senkinek otthon a rendszeres bejelentkezést, és úgy általában, magára, az útra és az aznapra összpontosít, elvágva minden horgonykötelet a megszokott mindennapokkal. Aki ezt meg tudja valósítani, komoly és életét megváltoztató meglepetésekre számíthat útja során.

SZÖVEG: H. „BEDOUIN” ÁRON

Neked 8?

**MIT TÖLTÖK
LE A NETRŐL?
MIT TÖLTENEK
FEL RÓLAM?**

BESZÉLGESS A GYEREKEDDEL!

www.mediaunio.hu/neked8

mediaunio
rajtad is múlik!